

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Kedves barátainak, kedves testvérek! Mindenekelőtt a 89. Zsoltár első versét énekeljük: Az Úrnak irgalmát örökké éneklek.

Nagy szeretettel köszöntelek mindnyájatokat a Tiszáninneri Református Egyházkerület elnökségének 2017. évi újévi fogadásán. Köszönöm, hogy a már megszokott rend szerint az esztendő első teljes hetének szombatján elfogadtátok meghívásunkat és megtisztelték bennünket jelenlétetekkel. Amikor munkatársaimmal kerestük a napot, hogy akkor, hogy is van az első hét meg, hogy is van az első szombat, akkor egy kicsit korainak tűnt, de hát mit volt mit tenni, tudomásul vettük, hogy ez az esztendő vasárnapkal kezdődött, tehát az első szombat az, az első hét szombatja. S már akkor megfogalmazódott bennem, így mondom: a váza annak, amit ma el szeretnék mondani nektek. És ez arról szól, hogy mi is az esztendő és mi is a hét első napja. Úgy tűnhet, hogy kicsit távolról kezdem, de hogy igazán maradandó legyen, amit mondok, ahhoz visszamegyek egészen odáig, hogy 14 évvel ezelőtt, amikor a tiszáninneri 4000 presbiter többsége úgy döntött, hogy mi legyünk az egyházkerület elnöksége, akkor feleségemmel úgy döntöttünk, hogy nem jövünk Miskolcra, hanem maradunk Göncön. Ezt a Gönci gyülekezet értékelte is, mert létrehozta a második lelkészi állást, megválasztotta rá feleségemet gyülekezeti lelkésznek, ezzel felszabadítva engem a Gönci szolgálatok nagy részétől. Szolgálataim közül kettőre nem talált utódot, az egyik volt a pénztáros és pénzügyi könyvelő, a másik meg a Harangozó. És nem azért voltam én az egyházközség harangozója, mert lehet, hogy a városban egyedül én tudok a 14 és 8 mázsás harangokkal egyszerre úgy harangozni áramszünet esetén, hogy nem verem félre. Inkább azért, mert volt egy programóránk, amit más nem tudott programozni. Engem is úgy tanított meg rá az elődöm. Ez egy barkács programóra volt és volt egy rossz szokása, nagy égzengés, és közeli villámlás esetén bekapcsolta a harangokat. Odaköltöztünk, két hét múlva valamikor úgy hajnali kettőkor feleségem ráz: Józsi szólnak a harangok. Mert volt egy nagy villámlás, kész. Na, pizsamára dzseki. Mondanom sem kell, akik ismerik Göncöt, a parókia meg a templom az bő 5 perc. Ráadásul a programóra az a templomban a karzaton volt fönt. Mire én fölértem, kinyitottam, sok idő telt el, mert hogy csak kézzel lehetett leállítani. Mindezt azért mesélem el, mert egy nagyon aranyos történet, mondom néhány hete voltunk Göncön, sokan még nem is ismertek. És városban hallom, hogy két ember beszélget, mondja az egyik a másiknak, hogy látjátok milyen fain papja van a reformátusoknak, most került ide és abban az ítélet időben, nézzétek meg, ez képes volt fölkelni, fölmenni a templomba, bekapcsolni a harangokat, hogy elharangozza a vihart.

Alig vártam, hogy ez megszűnjön és megszűnt, mert az egyik presbiterünk adományából kaptunk egy profi programórát. A profizmusát más se jelzi, minthogy a neve Kvazimódó. Postán jött, leírással, mindennel. Hogyan kell telepíteni, programozni. Felfűrtam a falra úgy, ahogy elő volt írva, üzembe helyeztem, kiválasztottam a nyelvet, hogy magyarul értsen, megadtam, hogy két harangunk van. Kiválasztottam, hogy kérem az automatikus téli nyári időszámítást. Beírtam a dátumot és akkor kéri, hogy mondjam meg, hogy a hét hányadik napja van. Azt tudtam, hogy milyen nap van, de csak számok voltak. És itt jött a kérdés, a vasárnap az a hét utolsó napja vagy az első napja. Hát nincs más, felhívtam a gyártót, mondom neki, hogy drága uram, mondja már meg, hányas számot üssek én be a szerdára, hogy a vasárnapra a megfelelő szám jöjjön ki, mert csúnyán fog kinézni, hogyha hétfőn fogok harangozni. Hát tőle még ilyet senki nem kérdezett! Mondom furcsállom, mert ugye a hét utolsó napja az a szombat. A sabbatba benne van a zsidó hetes szám, és mi úgy tartjuk és a világon még sokan, - Észak-Amerikában mai napig és Európába is néhány országában, - hogy a hét első napja a vasárnap. Itt érkeztem el oda, hogy akkor ezen az éven itt együtt gondolkodjunk már el azon: mi hogy vagyunk programozva? Hogy a vasárnap az a hét utolsó napja, az a hetedik vagy a hét első napja. A Bibliában sok utalást, parancsot találunk a nyugalom napjáról is, meg a hét első napjáról is. Én ezek közül ma egyet szeretnék felolvasni, nem is azt, hogy a hét első napján mentek az asszonyok a sírhoz, hanem a János

evangéliumból a 20. rész 19. versét:” Aznap, amikor beesteledett a hét első napján, ott ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt középen és így szólt hozzájuk: Békesség néktek.”

Meggyőződésem a saját életemre, kerületünk életére nézve, hogy igenis az a döntő, hogy vagyok programozva. Hogy a vasárnap az a hetedik nap, ami azért adatott, hogy kipihenjen saját kudarcaim tévedéseim fáradtságát. Vagy pedig a hétnek ez az első napja, hogy erőt gyűjtsen ahhoz, hogy annak az örökkévaló Istennek, aki - úgy szerette ezt a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen, - ennek a győztes Úrnak akarok a munkatársa és eszköze lenni és a hét első napja arra van, hogy ehhez gyűjtsen erőt. Én biztos vagyok benne, hogy lesz sok olyan nap, amikor a tanítványokhoz hasonlóan bezárkózunk. Nem zsidóktól, másoktól való félelem miatt. Lehet ez feladataink szorítása, vagy sok minden más, de a hét első napján soha nem tudunk úgy bezárkózni, hogy Jézus meg ne állna mellettünk és azt nem mondaná: „Békesség nektek.” Nem tudom, milyen lesz ez az esztendő, de azt már tudom, hogy soha nem látott feladataink vannak. Meg fog épülni az Avas-déli és az Egerszalóki templomunk, 105 településen fogjuk felújítani energetikai korszerűsítéssel a parókiáinkat és ezt bátran mondom, mert ennek fedezete, a 2 milliárd Ft már a számlánkon van. És mennyi minden még, amit terveztünk. Pályázatok, amiket megnyertünk, kihívások, amikre válaszolni kell. De a jövőnket nem ez fogja eldönteni. Nem a nyertes pályázat, nem a számlánkon lévő 2 milliárd forint. Ennek az esztendőnek minden napját az fogja meghatározni, hogy vagyok, Te hogy vagy programozva. Így kívánom, hogy legyen mindegyikünknek minden vasárnap a hét első napja, amikor erőt gyűjtötök arra, hogy annak a győztes Úrnak, aki nem mondott le a világ újjáteremtéséről, áldott eszközei legyetek. Az a nap ehhez legyen erőgyűjtés, ehhez legyen mindig örömteli lehetőség, mert halottuk szavát:” békesség nektek.”

Gyertek, ezért imádkozzunk:

Mennyei Édesatyánk, aki Atyánkká lettél a mi megváltó Krisztusunkban. Áldunk és magasztalunk Téged, azért az ember számára felfoghatatlan szeretetért, hogy az embernek minden lázadása, ellened való munkálkodása ellenére Te nem mondtál le eredeti tervedről, s így nem mondtál le ennek a világnak az újjáteremtéséről. Köszönjük, hogy szereteted abban is megnyilvánul, hogy ebbe a munkába minket eszközökül választottál, arra kérünk hát, hogy a Te akaratod és tetszésed szerint áldj meg minket a Te lelkednek vezetésével és erejével. Programozz át bennünket, hogy lehessen minden vasárnapunk a hétnek az az első napja, ahol tőled erőt és békességet kérünk és kapunk. Így áldd meg valamennyiünk életét, családjainkat, kisebb és nagyobb közösségünket. Így áldd meg magyar nemzetünket. Így áldd meg anyaszentegyházadat és szeretet világodat, akikért egyszülött Fiadat adtad. Ki így tanított hozzád imádkozni minket. Mi Atyánk...

Maga a békességnek Istene adjon nekünk mindenkor, minden tekintetben békességet. Ámen.
Befejezésül a 89. Zsoltár 7. versét énekeljük: Boldog a nép, amely tenéked örvendez.